

EGYETÉRTÉS

Csávoleszky Lajos

Kossuth Ferencz

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

Magyar-szerb barátkozás.

Pár héttel ezelőtt a szerb nemzeti daloskór volt Debreczenben, a nagy magyar alföldi városban, hol valóságos testvérisztelési ünnepet tartott egymás közt a magyar és a szerb. Debreczen polgársága a legmelegebb vendégszeretettel egyesítette azt a benső vágyat, hogy kifejezésre juttassa a magyar nemzetnek a szerbek iránt érzett rokonszenvét.

Sok bajjal kell küzdenie. Belpolitikai zavarai egyre-másra váltakoznak s nemzeti életének fejlődésében örökös akadályokat csinálnak a kormányzat körül föl-föltornyosuló nehézségek. A józan okosság követelése az Szerbiában, hogy nemcsak a társadalom, de a politikai közélet is barátságos hajlamokkal legyen telve a magyar állam és a magyar nemzet iránt.

zzen polgármesteréhez és a többi közt ezeket írta: „A két nemzet érdekeinek helytelen megítélése néha felrevertéket idézett elő a magyarok és szerbek között, annál könnyebben, mert a szerbek egy része közös hazában lakik a magyarokkal. De felvilágosodott korszakban szakítanunk kell a multak tévedéseivel. Meg kell találnunk a század nagy humanus eszméiben a módot, hogy miként élhetnénk egymás mellett békében, boldogan. A szerbek dalaiiban most is élénken emlegetik azt a dicső korszakot, mikor a magyarok és szerbek egyetértéssel küzdöttek a kereszténység és a civilizáció érdekében. Ennek a korszaknak az emléke buzdítson, hogy a bizonytalan jövő vesztélyei között biztosan számíthatunk egymásra. A gondviselés szomszédjába helyezte a két országot. A felvilágosodott férfiak kötelessége, hogy a szomszédai viszonyból minél több előnyt aknazzanak ki közös jólétre az emberiség javára fajkülönbség nélkül.”

Magyarok sokszor bebizonyítottuk, hogy rajunk ugyan nem mulik a szomszédainkkal való szives rokonszenven alapuló viszony fenntartása. Örömmel észleljük, hogy a szerb nemzet közhangulatában is egyre inkább nyoma vész azoknak az áldatlan törekvéseknek, melyek e viszony megzavarására irányozták. Legalább erre vállanak a legutóbbi érzelmi nyilvánulások.

Budapest, július 7.

A görög-katholikus magyarok mozgalma. A görög szertartású katolikus magyarok országos bizottsága immár szétküldte programját és annak megvalósítását mindmáig hitközségi és magános címreke, melyek előtte ismeretesek voltak s már eddig is nagy számban érkeztek be a családközi nyilatkozatok. Felkéri az országos bizottság az uton mindazokat a hitközségeket (hitközségeket és magánosokat), a kik meg a programot meg nem kapták, hogy annak megküldését az országos bizottságnál (váci-kört 37. sz. I. em. 2. ajtó) reklamálni sziveskedjenek. Azokat pedig, a kik már a program birtokában vannak, felkéri az országos bizottság, hogy a mennyiben csatlakozni óhajtanak, sziveskedjenek erre vonatkozó nyilatkozataikat mielőbb beküldeni.

A kulcs a kvótakulcsokhoz. A Markó Márk, az ismert közgazdász író nagyon érdekes riportot adott ki, melyben a kvótakérdést némileg új szempontokból vizsgálja és tárgyalja. Számítás alapját azonban nem írjuk alá, helytelenül és a magyar államra károsnak tartjuk, de azért elég érdekes a riport ahhoz, hogy ismeressük. Először is az 1867-iki törvényből részletesen kimutatja, hogy a Magyarország közjogi önállóságának megővése tekintetéből sem a két állam népességének lélekszámát, sem teherviselőképességét a kvóta kiszámításának alapjául oda nem állíthatjuk, sőt nem is szabad odaállítanunk; kimutatja ugyanis, hogy azon pillanatban, a midőn szerencsétlenségünkre sikerülte megállapodást létrehozni egy speciális kvótakulcsra s különösen arra nézve, hogy a népesség lélekszáma vagy adózó képessége arányában állapítsák meg egyezménykorra azon összeg, a melyet a közösgyekhez való hozzájárulásunk czime alatt szolgál-

atnunk kell, akkor lerontottuk közjogi és belkormányzati önállóságunkat az a bástyáját, melyet az 1867-iki törvények olyan elementáris bölcsességgel és oly előrelátással emeltek. Kimutatja a szerző, hogy abban a pillanatban, a melyben kimondták, hogy Magyarország népességének lélekszáma vagy teherviselőképessége arányában köteles a közösgyek költségeihez hozzájárulni, ugyanazon pillanatban Magyarország a másik országra való bekebelezése és a másik országgal való realuniója dekretáltak. Csodálkozását fejezi ki a szerző a felett, hogyan eshetett az meg, hogy senki sem jutott eszébe megkérdezni, mi módon jött a mi politikuskaink egy része is arra az ideára, hogy a közös ügyek költségeihez való hozzájárulásukat szabjektiv állapotunk más fajtiájá, tudniillik teherviselőképességünk szabályozza, mintha csak hűségvesztés volna, kik annyit tartoznak robotolni, a mennyi erejükből kielek. Ott, a hol két egymástól független szerződés áll egymással szemben, az egyik féltől felajánlott szolgáltatás szabja meg a másik fél által megajánlott ellenszolgáltatás nagyságát. Arra a kérdésre, mi módon állapítandó meg a másik állam részéről nyújtott ellenszolgáltatás, a könyv azzal felel, hogy egyszerűen rámutat az 1868. évi XL. törvények 13-ik §-ára, a mely világosan kimondja, hogy az összes hadseregnek 800.000 főben megállapított létszámából Magyarországra 329.000 ember esik; világosan körül van tehát itt írva, mennyit szolgáltatna a másik állam, ha a 329.000 főből álló magyar hadsereg költségeit viselné. Számszerűen világosan van itt kimutatva, hogy miután 329 : 471 = 42 : 58, Magyarország a hadsereg fenntartásának költségeihez 42% -al tartozik hozzájárulni. Nem kevésbé nyilvánvalóak — folytatja a szerző — minden éven azok a költségek, a melyeket a külügyek vezetése igényel és minthogy a közösgyek vezetésében való paritásos befolyás Magyarország biztosítva van (?) és Magyarország ezt reklamálja is, költség sem lehet a fölül, hogy Magyarország a külügyek vezetésének költségeihez felel tartozik hozzájárulni. — A mi a számitási alapot illeti, hogy tudniillik, a közös hadsereg számarányai lesznek a kvóta nagyságának irányadók, azt néhány héttel ezelőtt egy bécsi riport már hangzottatta, s mi akkor is megírtuk, hogy ezt a számitási alapot nem fogadjuk el, mert a közös hadseregbe beszovaltatandó újonczaink száma tetemesen nagyobb, mint a mennyi jogosan reánk esnek. Így tehát ezt a számarányt nem fogadjuk el a kvótakulcs kiszámításának alapjául sem. A mi pedig a külkiviselet illeti, annak fenntartási költségeihez Ausztriával egyenlő arányban nem fogunk hozzájárulni, mert az osztrák-magyar konzulok, követek és nagykövetelek meg magyarul sem tudnak, s ha egy magyar ember keresi fel konzulatusainkat a külföldön, hát nincs egy ember ott, a ki a magyar szót megértene. Az ilyen külkiviseletet nagyon is sokat tettünk akkor is, a mikor 30% -ot fizetünk, nemhogy 50%-ot magunkra vállalnánk. Az ember nagyon bizalmatlanul fogadja ma már az ilyen nagyon világos kvótakiszámításokat, s Markó Márk, a ki különben egyike legszemlemezőbb közgazdászainknak, nem térített el eddigi álláspontunktól.

A spanyol vereség.

Az amerikai harczteréről elterelődik a figyelem Spanyolországba s a Madridból érkező jelentések kezdenek sokkal érdekesebbek lenni. Az valószínű, hogy Cervera egész szerencsétlenségének a spanyol kormány az oka, mert mint maga Cervera

is bevallotta, kétszer kapott Madridból parancsot, arra, hogy törjön ki a santjagói öbölből s ezzen Havannába. Cervera minden bizonynyal tudta, hogy mi vár rá, de a spanyol haditanács, mely Madridban biztonságban érezte magát, kiadta az ordrét, s neki engedelmessékednie kellett. Most aztán, mikor a szerencsétlenség már bekövetkezett, Sagastának egész bölcsesége abban koncentrált, hogy Madridban kihirdeti az ostromállapotot. Ez azonban keveset fog használni. Jobb lenne, ha a Donquijotte-i hangzal, melyet használt, felhagyja és vagy a béke megkötését ajánlana a királynak, vagy pedig a spanyol partok megerősítésén nagyobb ercllyel dolgozzen. A spanyol sajtó is nagyon szükségessé tartja, hogy használják fel egyszer az alkalmat és javítsák ki a parti erődeket, különösen a Sierra Carbonera és a Punta Carnero kikötők védőműveit, mert az amerikaiak egész nyíltan hirdetik, hogy támadást intéznek az andaluziai partvidékek ellen és Gibraltárban szándékoznak szent felvenni.

A spanyolok által híresztelt roppant akadályok, a melyekkel az amerikaiaknak meg kellene küzdeniök az expedíció esetén, minimálisra zsugorodtak össze. A Filippini-szigetek sokkal messzebb vannak és Dewey mégis nagy eredményeket tudott elérni. Camarát pedig most küldik oda, a mikor Luzon szigete már egészen a felkelők kezében van, Caviteben amerikai őrség van, a manilla öbölben ott várja őt az elleneszer hajóhad és senki sem jutott eszébe ezt az expedíciót örültséggel mondani. És a mikor a háboru kezdetén arról volt szó, hogy a spanyolok bombázzák a nagy amerikai kereskedelmi városokat, mert nem tartották a spanyolok ezt lehetetlenségnek? Ha eltitkolnák az ország előtt a fenyegető veszélyt, akkor ismét borzasztó csalódásra öbrednének! A kormány kez alatt, tiokban kiadott már rendeleteket az erődtítésekre vonatkozólag. Az ország belsejéből lassankint összehívják a katonaságot a fenyegetett partvidékekre. A napokban 500 gyalogos indították Logrononból Castro Urdialesra, a hova 200 tüzér követni fogja őket. San Sebastianból tüzérséget küldtek Santomába. A santanderi és vígói parti útegeket is javítják, általában az összes rendelkezésre álló tüzérséget a partokra dirigálják. A Balearok kormányossága 250.000 pezeta kölcsönt akar felvenni a védőművek megerősítésére szükséges munkálatok végrehajtására. Madridban különben attól tartanak, hogy az amerikaiak a marokkai partokon fognak kikötőket találni, a hol egész nyugodtan vehetnek szent fel.

A helyzet Madridban.

Madrid, jul. 7. A helyzet Madridban kétségbeesett. Ugy a kormány, mint az udvar érzi azt, hogy lábait alatt egy vulkán forr, a mely kitör, akár kötik meg a békét, akár nem. A helyzetet nem azért veszedelmes, mert Cervera hajóhada megsemmisülése az eselleges győzelemnek utolsó reményét is elvette, hanem azért, mert a kormány most igazan nem tudhatja, mit tegyen. Ha folytatja a

Jól van ez így. A társadalmi érintkezés enyhülhet a politikai differenciákat; a kölcsönös társadalmi barátkozás megcsinálhatja az érdeklődösség által különben is egymásra utalt két nemzet közt a tökéletes jó viszonyt. Igaz, hogy az efféle barátkozások politikai hatásait nem szabad tulbecsülni; mert sokszor megessett már ép magyarok és szerbek közt, hogy testvérisztérmelke társadalmi uton végbement igen hangos kiscseréltése után csakhamar bekövetkezett a két nemzet közt a politika által támasztott fagyos hidegség, sőt szenvedélyes ellenségeskedés. Mindazáltal a kölcsönös társadalmi érintkezés erkölcsi hatásai még sem kicsinyelhetők; mert elvégre is befolyással vannak a közhangulatra, melynek a politikai élet nyilvánulásaiban szerepe van Szerbiában is, a hol pedig tudvalevőleg a közhangulat gyakorta igen éles ellentétben van az uralkodó politikával.

A magyar nemzet mindig őszinte rokonszenvvel kísérte és kíséri Szerbia dolgait. Fájdalom, ez a rokonszenv többször nyilvánulhat szánó részvétben, semmint a szomszédok jó sorsán érzett örömben. Szerbia nehéz viszonyok közt vajdúik.

HADICSEL.

Nem volt boldogabb ember Töküthy Imrénél a világon, a mikor annak rendje és módja szerint megkérve Bándi Vilma kezét, igenlő választ kapott. A leány szülei örömmel egyeztek bele a házasságba, mert a kérő gazdag is, híres ember is volt s a családnak minden tekintetben becsületet szerzett volna a rokoni kötelékek. Töküthy Imre a tudomány terén aránylag fiatal kora dacára kitünő nevet szerzett s a kormány egy megürsedett egyetemi tanszékére őt szemelte ki. De mit törtődött ő most a dicsőséggel, a tudomány sikereivel, a mikor nagyobb boldogság várákozott rá. A szép Vilma az övé akart lenni s a piruló leány ajkát kissé félénken és tartózkodva ugyan, igenlő válaszára megcsókolták. Igaz, hogy az első csók elcsattanása után szinte megijedt a saját vakmerőségétől. Eddigélle mindig a komoly tudományokért él. Kielegíthetetlen tudományomzomja folyton a könyvekhez és laboratóriumokhoz lánczolta és nem engedett időt, hogy az élet „henye” örömei után futkosson. Nem volt lissanjon, nem udvarolt eddig senkinek s a női szépség hidegen hagyta szívét. Vilma iránt azonban gyorsan szerelmere lobbant s az érzés viharos gyorsasággal ejtette hatalmába. De éppen, mert a nőkkél való érintkezésben nem volt kellő jártassága, kissé ügyetlenül és szögletesen udvarolt a leánynak. A tudós, a ki a természetrel való szembebesztésen a szellem bátorságával esett át, a szép leány előtt elvesztette bátorságát. Vilma szemének mely tüze kifürkészhetetlenek látszott előtte. Nem hitte, hogy a lány, a mely benne fellobbant, hasonló hevesességgel ég Vilma szívében is. De mikor az igenlő választ tudomásul vette, kételyei lassankint oszladni kezdtek.

Azonban minél közelebb érkezett a kitűzött eljegyzés napja, Vilma annál hevesebben érezte az aggodalmakat, a melyek a szívet megszállták. Anyira kiszínezte magát a fényes szerencsét, a melyet ez a házasság ígért, hogy nem is mert gondolkodni, a mikor az alternatíva előtt állott. Igent mondott, mert kötelességnek tartotta, de a tudós nem csaldott, a mikor azt tételte föl, hogy a leány voltaképpen hideg maradt iránta. — Attól félek, hogy elhamarkodtam a dolgot

— mondá Vilma egy napon barátjának: Wahr Annának bizalmasan. — Nem szeretted talán? — kérde kiváncsian a leány. — Nem hiszem, hogy azzal a szerelmmel viszonzanom az övét, a mely a boldogságra szükséges. Félek, hogy a tudós megölte benne a férfias varázst. Figyeld csak meg, milyen tartózkodva beszél mindenki. Mintha megrettenne minden hangosabb szótól, minden erősebb tekintettől. Istenem, ez nem férfias dolog! S ha megérniti a kezemet, olyan jédten néz reám, mintha valami bünt követelt volna el. — Ez azért van, mert talán rajtad kívül nem szeretted még senkit. Az ilyen kezűk, ha egyszer igazán szerelmessékké lesznek, nagyon allandók a szerelemben — vigasztalta őt a barátó — hidd el nekem, ugy van. Nekem már van némi tapasztalat: hisz tudod, már kétszer voltam menyasszony. — És felbontottad a frigyed? — kérde kíváncsian Vilma — hogy történik ez? — Nem tartják szégyennek a társaságban? — Csak nem gondolsz arra, hogy kiadod neki az utlevelet? — De éppen azt teszem. — Boldogtalan leány! Hisz fényes szerencse vár rád az ő oldala mellett. Ünneplni fognak s az ő dicsősége a tiéd is lesz. — Mit ér a dicsőség szerelem nélkül — szól Vilma nedves szemekkel — hisz a lány a húságát dicsőséggel, a ki akarja, én másképpen képelem a házasság boldogságát. Csak mond meg, hogyan bontottad föl te a viszonyaidat. — Anna hosszasan elmondta a történeteket, de elterítde a maga módja szerint. Mindkét völénye volt az s nem ő, a ki visszaküldte a jegygyűrűt, mert a leány nagyon kacér volt s mindenkinek inkább akart tetszeni, mint völényének. Ő is, családja is, persze ugy tündették föl a dolgot, mintha a viszonyt a leány bontotta volna föl. — Most, hogy Vilma oly bizalomteljesen elmondta neki aggodalmait, Anna hirtelen haditervet csinált s föltette, hogy a „félénk kezdő” elhalászsa barátjánője elől. Nem velt bünt követni el a barátság ellen, mert hisz a leány maga vállotta be, hogy nem szereti a tudóst. — Kétszeres eredményt érek el — mondá magában a diadal előzetésében — megszábadított szegény Vilma! a nyomozási aggodalmakról, magamnak pedig olyan völényt szerzek, a kiért

érdemes lesz a szerelem haditudományát felhasználni. A férfi fejét könnyű lesz elszedítenem. — A felső kirándulásom volt. Anna már sok hadi fortélyt alkalmazott, hogy a tudós hajlandóságot megnyerje, mikor a kirándulásom talákozott vele és Vilmaival. Kaczerón mosolygott, a szavait mindig Imrech intézte s a hol lehetett, elvonta figyelmét Vilma felé. — Ez eleintem nem tűnt föl Vilmanak, noha a társaság már észrevette azt. Vilma apja boszankodott a kaczeróságon és egy alkalommal felreverta leányát s így szól: — Miért engedted, hogy barátódd folyton kaczerkodik a völényeddel? Nem látod ezt a csunya játékot? Vilma meg akarta vallani apjának, hogy ugy sem szereti a völényét, de egy tekintet apja szigorú és komoly arcára, visszszorította szívét a vallomást. — Csakhamar azonban ő is boszankodni kezdett, mikor a játékot jobban megfigyelte. Töküthy Imre magviseletére pedig villanyozó erővel hatott a leány kaczerósága. Szabadabban beszélt vele, reagált tréfáira, élmesen válaszolt s a kezdő minden szögletesességéből gyorsan kivetkűzött. Nem tudta, mit akar a kaczeró leány, de lovagi kötelességnek tartotta elfogadni a tréfáit s lehetőleg megelőzni azokat, a mi rendszerint sikerült is neki. — Töküthy — mondá Anna, mikor az erdőcskébe értek — a szabad természet mindig különösen hat rám. Most például futni szeretnék. Fogadjunk, hogy nem ér utól. — Próbáljuk meg, — felelé Imre jókedvűen — nagyon szegyelem magamat, ha legyőzve. — Nos hát próbáljuk meg. A leány a fák között, ugyesen, mint a gazella futni kezdett, Imre utána. Vilma megbotránkozva nézte őket s apjának a homloka is mind fenyegetőbb ránczokba szedődött. Egyszerre Anna, mintha véletlenül történt volna, hirtelen megállt, mintha szédülne. Imre gyorsan ott termett mellette s az ingadozó leányt karjaiban fogta föl. Anna a keblére borult a férfúnak nem a nélkül, hogy fekte, sugározó szemét hálással föl ne vetette volna rá, a mi nagyon furesán hatott a tapasztalatlan tudóra. Vilma látta mindent és sajátságos indulatokon esett át. Mi volt ez? — kérde magától mitől dobban meg a szívem? De micsoda szemtelenség is Annától épen az én völényemmel itt futkaczerozni? Nincs más fiatal ember a társaságban?

Honnan veszi a bátorságot, hogy itt minden ember szemelétára neveltségessé teszi magát is, a völényemet is, meg talán egy kicsit engem is. — Mire közel érttek hozzájuk, Anna már kissé magához tért tettelet rosszulletéből. A kérdőzökökre azt felelte, hogy elszédült és forogni kezdett vele a világ, maga sem tudja, mitől. Vilma égett a vágytól, hogy négyeszközött beszélhesse vele. Meg sem tudta várni, míg haza érkezzenek, hanem karofogva barátjánőjét, kissé hátramaradt vele. — Megtiltom neked Anna, hogy a völényemmel itt, vagy akárhogy kengyelfutási produkciókat gyakorolj. — Kengyelutást? Mit értesz ezalatt? — Azt, hogy jó kedvednek keress más valakit, a ki részese lehet. Nem illik, hogy egy férfi, a kinek menyasszonya van, állandóan magadnak foglalj le. — De Vilma, hisz te nem szereted. — Az mindégy. Nincs jogod beleavatkozni az én ügyembe. Szeretem-e, vagy nem, az az én dolgom — felelé kipirult arcczal a leány és ott hagyta. — Anna kissé meg volt sörte s föltette, hogy most már csak azért sem enged s megmutatja, hogy elhódítja a tudóst. Vilma csakhamar önkéntelenül Imre karjába kapaszkodott, hogy az akadályt, a mely utban volt, annál jobban legyőzhesse. Vilma szemében most már az igazi harag tüze lángolt. A nő lélek egy sajátságos, de mindig megfigyelhető törvénye támaszkodta benne az indulat. A mig rivalisa nem volt, hideg maradt, vagy legalább is nem volt tisztában érzéseivel. De gyorsan annak a tudatára ébredt, hogy voltaképpen mi a szándéka vetélytársának s most már a kedv és harag, a gyűlölet és rokonszenv veralgével nézte a völényét. Mily büszke a tartás! — gondola — mily önzetesekek a szavai! Valóban, szellemegyorsa és világosabb, mint mások s a végtelen tévedés volt tőle azt hinni, hogy ez a férfi nem elég hátor és férfias. Hol van a fölszesség, a szögleteség, a félénkség, a mely azelőtt látszott rajta? Talán ez a leány érdeklő annyira, hogy gyors és botrányos metamorfózisban régi gyalogságából kivetkűzök? Talán csakugyan Anna kaczeróságának a hálojába került? — Ez a gondolat annyira elviselhetlen volt előtte, hogy félrefordította a fejét s titkon egy köny-

esepett törölt ki a szeméből. El is határozta nyomban, hogy véget vet a kételyeknek és radikálisan fogja észretéríteni Imrét. — A völénye csakhamar sorát ejtette, hogy ismét Vilma mellé kerüljön egy gyalogsvényen, a melyhez eljutottak. Vilma a karjába kapaszkodott egy ó bizalmasan, mint azelőtt soha, kissé hajlott hozzá: — Menjünk kissé gyorsabban, Imre, valami mondanivalóm van. Jól hangszolyta az Imre szót. Ez volt az első eset, hogy keresztneven szólította. Meggyorsították lépteiket. — Mit udvarol maga Annának? — kérde szemrehányóan, mikor már jó távol voltak, hogy a többiek nem hallották. — Udvarlok, edes Vilma, mi jut eszébe? — Udvarol neki; mondom, hogy udvarol. Ne is tagadja, hisz mindenki látja! — Eszembe sem jut — felelé mosolyogva Imre. — Ez még is vakmerőség. Hát az a kengyelutás az imént, mi volt? Azt hiszi nem láttam, hogy a keblére ölelte? Elárulta, hogy őt szereti, nem engem. De ha ugy van, miért nem kérte meg az ő kezét s miért az enyémet. Ha szereti, hát szeresse, noha nem tudom felgögni, mit szeret rajta, de akkor ne mondja, hogy engem szeret s ne törje meg a hűséget, mielőtt hűséget esküdtött volna. — Kedves szép menyasszonyom — szólit élenken s a boldogság érzésével a férfi — hiszen maga féltékeny! Vilma karja megrándult s Imre érte a leány ideges reszketését. Ez a szó gyújtott eszén kiad világot Vilma lelkében s most már csakugyan tisztában volt magával. Valóban féltékeny, volt s ez a tudat boldogság és boldogtalanság teté egyeztette. — Ha ugy volna, — mondá szemrehányóan, — ki adott okot rá? De ugy-e megígéri, — téve hozzá esdőleg tekintve rá, — hogy nem reagál többé kaczeróságra, mert tudja meg, hogy én tartozom azok közé, a kik östöközni tudnak. Imre boldogan megszorította a karját s keblére vonta a leányt, a ki könnyezve és reszketve engedett neki. Milyen más volt ez az ölelés és ez a csók, mint az, a mi az első alkalommal kapott!...

S néhány napra rá Anna nagy meglepetésre ébredt. Eljegyzési kártyát kapott s az eljegyzési

1898... A főkapitány részletesen kivallotta az aszonny és a... Után a legnagyobb titokban nyomozni kezdett. Hogy... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

A főkapitány részletesen kivallotta az aszonny és a... Után a legnagyobb titokban nyomozni kezdett. Hogy... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

A poste restante levélre csakhamar megjött a... A válasz és Hartmann 10 forintot is kapott Muszikkal... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

A hivatalos lapból. Kisevességek. A kereskedelmiügyi miniszter Budapesti... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

országot felzavassa és hogy támadásokat intézzenek... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

VEGYES KÖZLEMÉNYEK. A czukorprémiumok megszüntetése. Az a... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

TÁVIRATOK.

Bécs, jul. 7. A VIII. kerületi járásbírósga a... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

A közönség köréből.

ROYAL NAGYSZÁLLODA Budapest. A kiváló elegáns vendéglő kényelmek között... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

KÖZGAZDASÁG.

Róma, július 7. A kamara 87 szavattal 27... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény... Hát a legjobban jellemzi az a körülmény...

KIS HIRDETÉSEK

Ezen hirdetőlapban minden... TELEFON 6354.

Csak oly levelekre válaszolunk, melyekkel a válasza szükséges levelbelyeg vagy levelezőlap beküldetik es a hirdetés alatt allo szám közöltetik.

Kis hirdetések... Breuer nővérek... Burger Vilmosné... Deutsch Julia... Nemecsek A... Toldi Lajos

Körjegyző... Eladás... Alkalmazást keres... Alkalmazást nyer... Különféle... Balaton-füredi

Kerestetik... Oktatás... Lakás és bérlet... Somogygyében... Vasárnap zárván

Kertész Tóder-nál... Hirdetmény!... Dr. Kormos Béla... Pályázatok

Kivül... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok... Budapesti kir. főgyógyorok

Pénz takarítható... Fernelend... Fém tisztító paszta... Dr. Budai Emil gyógyszerész

NESTLÉ-féle GYERMEKLISZT... EN GARDE!... Makulatura... NÉMET ÉS MAGYAR SZÓLÁSOK

REITHOFFER R... MEZEI GAZDA népszerű vezérkönyve

Woda pastillák... Dr. Budai Emil gyógyszerész... Szabó József részletfőnök

Dr. SPITZER-féle... arcztisztító kenőcs... bőrszépítő szappan

Makulatura... papíros eladó... NÉMET ÉS MAGYAR SZÓLÁSOK

MEZEI GAZDA... népszerű vezérkönyve... Magyar levelező

Fürdő- és üdülőhelyek a déli vasút mentén. Vonatösszeköttetések és menetárok Budapestről (déli vasuti pályaudvar).

Titkos betegségeket... Dr. KAJDACS... KODOLÁNYI ANTAL

A gyümölcsfatermesztés... cserép- és faedényekben... KODOLÁNYI ANTAL

BRANKOVICH GYÖRGY... Magyar levelező... Dr. GARAI ANTAL

Dr. GARAI ANTAL... NÉPSZERŰ UTMUTATÓ... ECKEL A.

Alulírott tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy FOGTECHNIKAI MŰTERMEM VIII. ker. Kerepesi-ut 5. szám